

Životopis Růženy Jordánové

Paní Růžena Jordánová se narodila 27. července 1951 v Uherském Hradišti a nyní žije v obci Kudlovice. Její rodina po mnoho generací žila typickým životem moravských sedláků v obci Jalubí u Uherského Hradiště. Rodiče – Jan Jordán a Marie rozená Janečková – chtěli v této tradici pokračovat. Ve válečném roce 1941 se jim narodil starší syn Pavel.

Krátce po skončení války v roce 1949 nutili komunističtí funkcionáři Jana Jordána, aby vstoupil do JZD. Odmítl. Potrestali ho tříměsíčním uvězněním v nechvalně proslulé uherskohradištské věznici. Na jaře roku 1951 si pro něj přijeli příslušníci StB znovu. Přímo domů. Podařilo se mu uprchnout. Skrýval se v okolí obce 4 měsíce. Poté za dramatických okolností emigroval přes Rakousko do USA. Tam pracoval mnoho let jako školník v jedné z losangeleských škol. I když se dožil doby, kdy v Československu opět zavládla svoboda, vrátit už se nemohl. Byl nemocen a zemřel v roce 1990. Urnu s jeho tělesnými ostatky však jeho dcera Růžena převezla domů a uložila na hřbitově v rodném Jalubí.

Maminka Marie byla po tatínkově emigraci přísně hlídána StB, režim ji připravil o veškerý majetek a vystavoval ji krutým výslechům. Po jednom z nich u ní došlo k mozkové příhodě a ona zůstala dočasně paralyzovaná. Nebýt dobrých lidí (příbuzní, sousedé, místní lékař, později ale také předseda MNV), rodina by nemohla fungovat. Jen díky své nezdolné povaze a hluboké víře dokázala vše překonat a dokonce odpustit. Nakonec se v laskavé péči své dcery dožila úctyhodných 96 let.

Bratr Pavel byl nadaným hudebníkem, podařilo se mu vystudovat konzervatoř, ale absolventský koncert už mu nebyl povolen a musel nastoupit povinnou vojenskou službu v Prešově. Až po mírném uvolnění politické situace v 60. letech mohl pokračovat ve studiu na brněnské JAMU. V roce 1983 se mu podařilo také emigrovat do USA.

Paní Růžena po ukončení základní školy rovnou nastoupila do zaměstnání. Nový předseda MNV jí sice slíbil, že jí pomůže dostat se na nějakou střední školu, ale ona to hrdě odmítla. Nejprve pracovala jen jako brigádnice, ale pak už jako řadová zaměstnankyně, a to ve Frutě Babice. Později přešla do výroby tenisek v Otrokovicích (lidově zvané Chludovka), která byla součástí Svitu Gottwaldov. Až to bylo možné, doplnila si vzdělání na sociálně právní škole v Brně a poté pracovala v národním podniku Grafia Gottwaldov. Po roce 1989 byla až do svého odchodu do důchodu zaměstnána jako asistentka ředitele Finančního úřadu pro Zlínský kraj.

Tatínka poprvé viděla až při své první návštěvě USA v roce 1969 ve svých 18 letech. Při zmnice o tom, že poletí za tatínkem, byla ještě před odletem propuštěna z práce. Naštěstí se ale znovu našli nápomocní lidé, kteří se postarali o její znovupřijetí do zaměstnání.

Velkou radost a hrdost na své češství zažívala paní Růžena Jordánová v listopadu roku 1989. Sama byla denně na demonstracích ve Zlíně (tehdy pořád ještě Gottwaldově) a když pak odlétala za tatínkem do USA, měla na oblečení odznak OF a československou vlaječku.

Paní Růžena si velice váží svých rodičů. Říká, že prožila hezké dětství, i když bez tatínka, ale měla kolem sebe vždy dost lidí, kteří jí i její rodině nezištně pomáhali. Těm, kteří jejím blízkým ublížili, se mstít nikdy nechtěla. Při práci na projektu „Příběhy našich sousedů“ přímo odmítla sdělit jejich jména, ač je většinou zná. Nemá potřebu oplácet zlé zlým. Jako pomyslné vyznání a poděkování svým rodičům paní Růžena uvádí: „Svých rodičů si velmi vážím za ochranu v dobách perzekuce a za oběti, které v uvedeném období museli přinést. I přes nepřítel osudu na ně s bratrem vzpomínáme s láskou a jsme jim vděční za předané životní hodnoty, postoje i zásady slušnosti.“